

dlužno tudíž míti za to, že zažalované směnky vykazují podpis vydatele ve smyslu čís. 5 čl. 4 směnečného řádu a poněvadž se soudy nižších stolic, vycházející z opačného právního názoru, nezabývaly ostatními námitkami žalovaných, bylo vyhověti dovolání a uznati, jak se stalo.

Čís. 7436.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Byl-li dovolací rekurs ohledně odkladu exekuce vyklizením podán ještě před uplynutím lhůty odkladu, jest o něm rozhodnouti, třeba se tak stalo až po uplynutí této lhůty.

Předpisem § 3 čís. 6 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. jsou vyloučeny z dobrodiní tohoto zákona jen ony domy a objekty, jež byly vyloučeny z ochrany nájemníků předpisem § 31 zákona ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. Z dobrodiní zákona čís. 51/1925 nejsou vyloučeny ani pachtu zemědělských podniků.

(Rozh. ze dne 21. října 1927, R II 309/27.)

K návrhu dlužníka povolil soud první stolice odklad exekuce vyklizením, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle exekučního titulu má v tomto případě pachtýř zemědělské usedlosti odevzdati usedlost s příslušenstvím a to byt v domě čís. 7 v B. do 31. prosince 1926 vlastníku usedlosti. Podle pachtovní smlouvy jde tu o pacht zemědělského dvoru. Jako pachtovné bylo umluveno 11.720 Kč. Návrhem ze dne 4. července 1927 žádá dlužník za odklad exekuce podle § 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. Neprávem vyhověl soud první stolice napadeným usnesením tomuto návrhu, neboť podle § 3 čís. 6 zákona o odkladu exekuce nelze odklad exekuce povolití ohledně domů a objektu, na něž se zákon o ochraně nájemníků nevztahuje. Zákon o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. vztahuje se však pouze na nájmy a na ony pachtovní smlouvy, jež mají za účel provozování živnosti v najatých místnostech (§ 7 (1) zák. o ochr. náj.). Na pachtu zemědělských podniků zákon o ochraně nájemníků se nevztahuje. V tomto případě jde o vyklizení ryze pachtovního podniku. Pachtovné bylo umluveno jednotně. Nelze proto tvrditi, že základní smlouva ze dne 26. ledna 1920 obsahuje nejen pachtovní smlouvu, nýbrž i samostatnou nájemní smlouvu (srovn. Kubišta, Kommentar k zákonu o ochr. náj., str. 3).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ačkoliv usnesením okresního soudu ze dne 9. července 1927 povolená třetí a tedy poslední lhůta pro odklad vyklizení obytných místností povinným užívaných vypršela dnem 4. října 1927, takže se tím dovolací

rekurs stal ve věci samé bezpředmětným, bylo přece o něm rozhodnuto, protože byl podán ještě před uplynutím této lhůty a směrodatným pro rozhodnutí jest stav věci v době podání dovolacího rekursu. Dovolací rekurs jest odůvodněn. Rekursní soud zamítl návrh povinného na odklad exekučního vyklizení obytných místností v domě čís. 7 v B. jím užívaných z důvodu, že se prý zákon o ochraně nájemníků nevztahuje na pachty zemědělských podniků, takže ani zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. nelze použít na tento případ (§ 3 (6) cit. zák.). Tento názor rekursního soudu jest pochybeným. Ustanovení § 1 zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. neplatí jen ohledně oněch domů a objektů, jež byly vyloučeny z ochrany nájemníků ustanovením obsaženým v zákoně o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. (§ 31 čís. 1—6). § 3 čís. 6 zákona o odkladu exekučního vyklizení hledí pouze k ustanovení § 31 zákona o ochraně nájemníků, obsahuje však jinak samostatná ustanovení, nepředpokládající ani poměr nájemní ani pachtovní, neboť poskytuje v § 1, 2 a 3 čís. 2 odklad exekučního vyklizení každému uživateli obytných místností, i těm, u nichž poměr nájemní nebo pachtovní nepochybně vůbec nepřichází v úvahu. Že ostatně ani pachty zemědělských podniků nejsou vyloučeny, vyplývá z § 3 čís. 4, jenž se výslovně vztahuje na takové pachty. Jelikož povinný místností v domě čís. 7 v B. skutečně užívá a ostatní předpoklady § 1 odst. (4) cit. zák. jsou splněny, mohl býti povolen další, ačci poslední odklad do 4. října 1927.

Čís. 7437.

Byla-li věc prodána s výhradou vlastnického práva až do úplného zaplacení kupní ceny, nemůže kupitel, — domáhá-li se prodatel vydání věci, nikoliv však ustoupení od smlouvy, požadovati, by mu bylo vráceno, co již zaplatil na kupní cenu, a nemůže z tohoto důvodu zdržovati vydání věci.

(Rozh. ze dne 22. října 1927, R I 899/27.)

Smlouvou ze dne 22. září 1922 prodala žalující firma žalovanému pásmovou pilu a soubor ku kolářskému soustruhu. Co do platebních podmínek bylo ve smlouvě stanoveno toto: »Právo vlastnické na dodaných předmětech vyhrazuje si prodávající; právo to připadne objednateli teprve po hotovém zaplacení poslední částky kupní ceny a výloh za montáží. Nedodržení platebních lhůt oprávnňuje prodávající stranu odstoupiti od smlouvy, každopádně vzíti zpět dodané předměty bez výpovědi a bez soudní žaloby. Za tím účelem jest povolen žalující straně, plnomocníkům a dělníkům přístup do místnosti, kde předměty se nalézají. V takovém případě vrátí žalující strana obdržené obnosy po srážce nákladů za dopravu tam i zpět a jiných výloh za poškození při dopravě vinou kupce, nebo třetích osob povstalé, jakož i nejméně 1% fakturního obnosu za týden znehodnocení.« Tvrdíc, že žalovaný nezapravil splátky